

פינוי היהודים

אני רוצה, בגילוי לב מלא, להעלות בפניכם פרק קשה מאד. בינינו נשוחח על כך הפעם באופן גלוי ביותר, ולמרות זאת לעולם לא נדבר על כך בפומבי. כשם שלא היססנו ב-30 ביוני 1934 (ליל הסכינים הארוכות) למלא את חובתנו, להעמיד לקיר ולירות בחברים שמעדו, כך גם נמנענו מלדבר על כך אז וכן נעשה בעתיד. זה היה, תודה לאל, ביטוי לטקט הטבוע בנו והמובן מאליו, שאנחנו לא שוחחנו על כך בינינו, ואף פעם גם לא דיברנו על כך. זה הרעיד כל אחד, ועם זאת, היה לכל אחד מאיתנו ברור, כי הוא יעשה זאת שוב בפעם הבאה, כאשר יצווה וכאשר הדבר יהיה הכרחי. אני מתכוון עתה לפינוי היהודים, להשמדת העם היהודי. זה שייך לאותם הדברים שאומרים אותם בקלות. "העם היהודי יושמד" אומר כל חבר מפלגה. "ברור הוא, כתוב במצע שלנו, סילוק היהודים, השמדה, וזאת אנו עושים". ואז באים הם כולם, שמונים מיליוני הגרמנים "הישרים", ולכל אחד מהם היהודי ההגון שלו. הרי מובן מאליו, האחרים הינם חזירים, אבל אותו [שלו] האחד, הוא יהודי מצויין. מכל אלה המדברים כך, איש לא ראה במו עיניו ולא עמד בכך. **רובכם יודעים מהי המשמעות, כאשר מאה גוויות מוטלות ביחד, כאשר מוטלות חמש מאות או אלה. להחזיק מעמד בכך, ועם זאת, פרט ליוצאים מן הכלל שבחולשה אנושית – להיותו הגונים, זהו הדבר שחישל אותנו. זהו דף מפואר בהיסטוריה שלנו, שמעולם לא נרשם ולא יירשם.** אנחנו יודעים באיזו מידה היינו מקשים על עצמנו, אילו עוד היום, בזמן ההפצצות, המעמסה והמצוקה של המלחמה, היו לנו עדיין בכל עיר יהודים בתור מחבלים בסתר, תעמלנים ומסיתים. היינו מגיעים עתה, כנראה, לשלב של שנת 1916-1917, כאשר היהודים שכנו עדיין בגוף האומה הגרמנית. את העושר שהיה להם לקחנו. נתתי פקודה מפורשת, שס"ס אוברגרוּפּנפיהרר פוהל (Pohl) הוציא אל הפועל, שאותם הנכסים, כמובן, יועברו לרייך ללא שיור. אנחנו לא נטלנו מכך לעצמנו דבר כלשהו. יחידים שמעדו, ייענשו בהתאם לפקודה שנתתי בתחילה והיא אומרת: "מי שנוטל מכך ולא מארק אחד דינו למות". מספר מסויים של אנשי ס"ס – והם אינם רבים – נכשלו בכל זאת והם יומתו ללא רחמים. יש לנו הזכות המוסרית וכן החובה כלפי עמנו לחסל את העם שרצה לחסל אותנו. אולם, אין לנו הזכות להעשיר את עצמנו ולו בפרווה אחת, בשעון אחד, במארק אחד, בסיגריה אחת. כיוון שאנחנו משמידים חידק, אין אנחנו רוצים בסוף לחלות מחידק זה ולמות. אני לעולם לא אשלים עם כך, שכאן יתהווה או יתייצב ולו גם מקום זעיר קל רקבון. בו במקום שהוא יוצר נבער אותו במשותף. אולם, בסך הכל, אנו רשאים לומר, שמתוך אהבה לעמנו מילאנו את התפקיד הקשה הזה ולא נגרם שום נזק בכך לפנימיותנו, לנפשנו ולאופינו....